पूर्वं दृष्टस्त्वया कश्चिद्धर्मज्ञो नाम वाङ्क ।
सुप्तामुत्सृज्य विपिने गतो यः पुरुषः स्त्रियं ॥ १० ॥
अनागसं प्रियां भार्यां क्षिप्ते श्रममोहितां ।
अपहाय तु को गच्छेत्पुण्यश्लोकमृते नलं ॥ ११ ॥
किं नु तस्य मया वात्याद्पराद्धं महीपतेः ।
यो मामुत्सृज्य विपिने गतवान्निद्रया हृतां ॥ १२ ॥
साक्षाद्देवानपहाय वृतो यः स मया पुरा ।
अनुव्रतां साभिकामां पुत्रिणीं त्यक्तवान्कथं ॥ १३ ॥
अग्नौ पाणिं गृहीत्वा तु देवानामग्रतस्तथा ।
भरिष्यामीति सत्यं तु प्रतिश्रुत्य क्व तद्गतं ॥ १४ ॥
दमयन्त्या ब्रुवत्यास्तु सर्वमेतद्दरिंदम ।
शोकजं वारि नेत्राभ्यामसुखं प्रास्रवद्बहु ॥ १५ ॥
अतीव कृष्णसाराभ्यां रक्तान्ताभ्यां जलं तु तद् ।
परिस्रवद्बलो दृष्ट्वा शोकार्तामिदमब्रवीत् ॥ १६ ॥
मम राज्यं प्रनष्टं यद्राज्ञं तत्कृतवान्स्वयं ।
कलिना तत्कृतं भीरु यच्च त्वामहमत्यजं ॥ १७ ॥
कथं तु नारी भर्तारमनुरक्तमनुव्रतं ।
उत्सृज्य वरयेदन्यं यथा त्वं भीरु कर्हिचित् ॥ १८ ॥
हृताश्चरन्ति पृथिवीं कृत्स्नां नृपतिशासनात् ।
भैमी किल स्म भर्तारं द्वितीयं वरयिष्यति ॥ १९ ॥
दमयन्ती तु तच्छ्रुत्वा नलस्य परिदेवितं ।
प्राञ्जलिर्वेपमाना च भीता च नलमब्रवीत् ॥ २० ॥
न मामर्हसि कल्याण दोषेण परिशङ्कितुं ।
मया हि देवानुत्सृज्य वृतस्त्वं निषधाधिप ॥ २१ ॥